

mirungere

Vasile Andreica

pe vârful limbii un poem se naște
spontan și sigur pe menirea sa
însămânțat de sărutarea ta
care-mi transformă oasele în moaște
de-acum nemaisupuse putrezirii
decât în ipostaza lor lumească
ori poate că atingerea iubirii
le dă mirungere suprafirească
și peste veacuri deschizându-mi groapa
praful mi-l vor găsi suflat cu aur
căci m-ai atins cu nările și pleoapa
și mi-ai depus în sânge un tezaur
din lut purificat cu-mbrățișarea
când suflul tău îmi mângâia spinarea.